

Česká republika

zastoupená dle čl. 23 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.)
v souladu s činností osob jednajících jménem
Ústavního soudu ČR (SPR.ÚS 706/09), Nejvyššího správního soudu (Vol2/2010-6),
Evropského soudního dvora (T-551/14 AJ), Evropského soudu pro lidská práva (ECHR-LCze11.00.R)
panem Vladimírem Chlupem (r.č. 700408/5352)
jako „nejvyšší ústavní institucí“ (NSS Vol15/2016-22)

tímto vydává

1/2020

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem republiky

ÚSTAVNÍ SOUD	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	15 -09- 2020 3
Vyřizuje:	krát Přílohy: <i>su</i>

Ústavní soud rozhodl dne 15. září 2020 v plénu tvořeném panem Vladimírem Chlupem s právem podílet se na správě veřejných věcí přímo dle čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve věci návrhu pana Vladimíra Chlupa na zrušení Nálezu Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 27/09, podaného dne 2. listopadu 2009 dle čl. 23 Listiny základních práv a svobod a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu ČR

takto:

- I. Nálezu Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 27/09 se zrušuje.
- II. Osoby, identifikující se aktuálně s funkcí ústavního soudce Ústavního soudu, a to jmenovitě JUDr. **Ludvík David**, CSc.; prof. JUDr. **Jaroslav Fenyk**, Ph.D., DSc., Univ. Priv. Prof.; prof. JUDr. **Josef Fiala**, CSc.; prof. JUDr. **Jan Filip**, CSc.; JUDr. **Jaromír Jirsa**; JUDr. **Tomáš Lichovník**; JUDr. **Pavel Rychetský** dr. h. c.; prof. JUDr. **Vladimír Sládeček**; DrSc., JUDr. **Radovan Suchánek**, Ph.D.; Prof. JUDr. **Pavel Šámal**, Ph.D.; JUDr. **Kateřina Šimáčková**, Ph.D.; doc. JUDr. **Vojtěch Šimíček**, Ph.D.; JUDr. **Milada Tomková**; JUDr. **David Uhlíř**; JUDr. Ing. **Jiří Zemánek**, CSc.; se tímto pověřují, aby dalším škodlivým následkům trestného činu sabotáže, tedy poškozování ústavního zřízení nebo obranyschopnosti České republiky, zamezily zveřejněním tohoto nálezu ve Sbírce zákonů České republiky, k níž mají jako celebrity přístup, a to nejpozději do 17. listopadu 2020.

Odůvodnění

I. Demokratický právní stát Česká republika

„Uznávajíc neporušitelnost přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona“¹ byl dne 8. února 1991 na území České republiky ustaven demokratický právní stát uvozený ústavním zákonem² v podobě „nezadatelné, nezczitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné“³ Listiny základních práv a svobod, která stanovuje principy jeho fungování:

1. „Stát je založen na demokratických hodnotách a nesmí se vázat ani na výlučnou ideologii, ani na náboženské vyznání“⁴, přičemž:
 - a) „ústavní zákony, jiné zákony a další právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod“⁵;
 - b) „zákony a jiné právní předpisy musí být uvedeny do souladu s Listinou základních práv a svobod nejpozději do 31. prosince 1991. Tímto dnem pozbývají účinnosti ustanovení, která s Listinou základních práv a svobod nejsou v souladu.“⁶
2. „Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.“⁷
3. „Každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“⁸
4. Dne 28. prosince 1992 byla rozeslána Částka 1 Ročníku 1993 Sbírký zákonů České republiky, a toho dne tak nabylo účinnosti Usnesení č. 2/1993 Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky.
5. „Základní práva a svobody uvedené v Listině základních práv a svobod jsou pod ochranou ústavního soudu.“⁹

¹ Preambule Listiny základních práv a svobod, druhý odstavec (vizte č. 23/1991 Sb., resp. č. 2/1993 Sb.)

² vizte ústavní zákon č. 23/1991 Sb., kterým se uvozuje LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako ústavní zákon Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky

³ čl. 1 Listiny základních práv a svobod dle ústavního zákona / zákona č. 23/1991 Sb., resp. č. 2/1993 Sb., Listinu základních práv a svobod tak již nelze změnit, doplnit ani zrušit – k principům této sui generis základní normy vizte encyklika Pacem in Terris, 75

⁴ čl. 2 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (vizte č. 23/1991 Sb., resp. č. 2/1993 Sb.)

⁵ § 1 odst. 1 ústavního zákona / zákona č. 23/1993 Sb.

⁶ § 6 odst. 1 ústavního zákona / zákona č. 23/1993 Sb.

⁷ čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (vizte č. 23/1991 Sb., resp. č. 2/1993 Sb.)

⁸ čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (č. 23/1991 Sb., resp. č. 2/1993 Sb.)

⁹ § 1 odst. 1 ústavního zákona / zákona č. 23/1991 Sb., též č. 2/1993 Sb.

II. Ústavní soud

1. Dne 1. ledna 1993 nabyla účinnosti Ústava¹⁰ publikovaná v Částce 1 Ročníku 1993 Sbírký zákonů České republiky jako ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky.
2. Dle ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, platí, že „Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana“¹¹, přičemž „součástí ústavního pořádku České republiky je Listina základních práv a svobod“¹² a „základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci“¹³.
3. „Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti“¹⁴ a slib soudce Ústavního soudu zní: „Slibuji na svou čest a svědomí, že budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka a práv občana, **řídít se ústavními zákony** a rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení nezávisle a nestranně“¹⁵, přičemž „soudci Ústavního soudu jsou **při svém rozhodování vázáni pouze ústavními zákony** a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 a zákonem podle odstavce 1“^{16,17}.
4. „Ústavní soud rozhoduje:
 - a) o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10,
 - b) o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10,
 - c) o ústavní stížnosti orgánů územní samosprávy proti nezákonnému zásahu státu,
 - d) o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod,
 - e) o opravném prostředku proti rozhodnutí ve věci ověření volby poslance nebo senátora,
 - f) v pochybnostech o ztrátě volitelnosti a neslučitelnosti výkonu funkcí poslance nebo senátora podle čl. 25,
 - g) o ústavní žalobě Senátu proti prezidentu republiky podle čl. 65 odst. 2,
 - h) o návrhu prezidenta republiky na zrušení usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu podle čl. 66,

¹⁰ čl. 113 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

¹¹ čl. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

¹² čl. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

¹³ čl. 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

¹⁴ čl. 83 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

¹⁵ čl. 85 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

¹⁶ vizte zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu

¹⁷ čl. 88 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

- i) o opatřeních nezbytných k provedení rozhodnutí mezinárodního soudu, které je pro Českou republiku závazné, pokud je nelze provést jinak,
- j) o tom, zda rozhodnutí o rozpuštění politické strany nebo jiné rozhodnutí týkající se činnosti politické strany je ve shodě s ústavními nebo jinými zákony,
- k) spory o rozsah kompetencí státních orgánů a orgánů územní samosprávy, nepřísluší-li podle zákona jinému orgánu.¹⁸

5. „Rozhodnutí Ústavního soudu je vykonatelné, jakmile bylo vyhlášeno způsobem stanoveným zákonem, pokud Ústavní soud o jeho vykonatelnosti nerozhodl jinak“¹⁹.

6. „Ve Sbírce zákonů České republiky (dále jen ‚Sbírka zákonů‘) se vyhláší nálezy, kterými Ústavní soud rozhodl:

- a) o návrhu na zrušení zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) Ústavy,
- b) o ústavní žalobě proti prezidentu republiky uvedené v čl. 65 odst. 2 Ústavy podle čl. 87 odst. 1 písm. g) Ústavy,
- c) o návrhu prezidenta republiky na zrušení usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu uvedeného v čl. 66 Ústavy podle čl. 87 odst. 1 písm. h) Ústavy;
- d) o návrhu na posouzení souladu mezinárodní smlouvy s ústavním pořádkem podle čl. 87 odst. 2 Ústavy;
- e) o opravném prostředku proti rozhodnutí prezidenta republiky, že referendum o přistoupení České republiky k Evropské unii nevyhlásí,
- f) o tom, zda postup při provádění referenda o přistoupení České republiky k Evropské unii je v souladu s ústavním zákonem o referendu o přistoupení České republiky k Evropské unii a se zákonem vydaným k jeho provedení.“²⁰

7. S ohledem na skutečnost, že „výkladem právních norem nelze oprávnit odstranění nebo ohrožení základů demokratického státu“²¹ je proto jakékoliv rozhodnutí vč. rozhodnutí Ústavního soudu, opírající se místo o „svrchovanost zákona“²² (DEMOKRACII) o domnělou „svrchovanost lidu“ (OCHLOKRACII), nebo „svrchovanost úřadu“ (TIMOKRACII), či „svrchovanost elity“ (OLIGARCHII) protiústavní, nezákonné a nevykonatelné²³.

¹⁸ čl. 87 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

¹⁹ čl. 89 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

²⁰ § 57 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu

²¹ čl. 9 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

²² Preambule Listiny základních práv a svobod

²³ vizte čl. 89 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky v kontextu jeho čl. 2 odst. 3

III. Znemožnění činnosti ústavních orgánů

1. Dne 29. června 2009 byla rozeslána Částka 58 Ročníku 2009 Sbírky zákonů České republiky obsahující ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny, který byl přijat v souladu s čl. 9 odst. 1 a čl. 39 odst. 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky s tím, že „volební období Poslanecké sněmovny zvolené v roce 2006 skončí v roce 2009 dnem voleb do Poslanecké sněmovny, které se budou konat do 15. října 2009“²⁴.
2. Dne 11. září 2009 byla rozeslána Částka 98 Ročníku 2009 Sbírky zákonů České republiky obsahující „Nález Ústavního soudu ze dne 10. září 2009 ve věci návrhu na zrušení ústavního zákona č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období poslanecké sněmovny“²⁵, ve kterém je uvedeno: „Ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny, se zrušuje dnem 10. září 2009“²⁶, přičemž:
 - a) „České právo není založeno na svrchovanosti zákona.“²⁷
 - b) „Soud dále odkázal na stanoviska doktrinální, dle nichž k podstatným náležitostem demokratického právního státu ve smyslu čl. 9 odst. 2 a 3 Ústavy patří „především svrchovanost lidu a principy obsažené v čl. 5 a 6 Ústavy a přirozeněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod, která zakládají ústavní právo na odpor (čl. 23 Listiny)“, resp. vyjádřeno jinak, jsou tyto náležitosti „koncentrovány v několika člancích I. hlavy Ústavy a V. hlavy Listiny a slavnostně prohlášeny v Preambuli Ústavy“.²⁸
3. S ohledem na skutečnost²⁹, že Ústavní soud nemůže rozhodovat o zrušení ústavního zákona a ani ve Sbírce zákonů nemůže být vyhlášeno rozhodnutí o zrušení ústavního zákona je tzv. Nález Pl. ÚS 27/09 (č. 318/2009 Sb.) nevykonatelný, nelze jej tedy uskutečnit, provést – jeho realizace není možná, neboť „výkladem právních norem nelze oprávnit odstranění nebo ohrožení základů demokratického státu“. V demokracii a ani v její specifické podobě – demokratickém právním státě, nelze vysvětlit, že nějaká činnost je platná, protože se opírá o „svrchovanost lidu“ místo o „svrchovanost zákona“, který je kodifikován a lze jej číst – „vnímat zrakem něco napsaného, vytištěného apod. a chápat smysl toho“³⁰, tedy „postihovat rozumem, rozumět“ – „postihnout smysl, význam něčeho“, např. „rozumět česky“.

²⁴ čl. 1 ústavního zákona č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny

²⁵ č. 318/2009 Sb.

²⁶ Sbírka zákonů České republiky, Ročník 2009, Částka 98, str. 4622

²⁷ tamtéž, str. 4627

²⁸ tamtéž

²⁹ „skutečný stav věcí“ resp. „objektivně existující jev, fakt, realita“

³⁰ vizte normativní Slovník spisovné češtiny

4. Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky se do 15. října 2009 neuskutečnily, na základě rozhodnutí ústavních soudců Ústavního soudu tak byl porušen ústavní pořádek, který „tvoří tato Ústava, Listina základních práv a svobod, ústavní zákony přijaté podle této Ústavy a ústavní zákony Národního shromáždění Československé republiky, Federálního shromáždění Československé socialistické republiky a České národní rady upravující státní hranice České republiky a ústavní zákony České národní rady přijaté po 6. červnu 1992“³¹, a pomocí výkladu opírajícího se o „svrchovanost lidu“ došlo k ohrožení základů demokratického státu – „svrchovanosti zákona“.
5. Dne 2. listopadu 2009 byla „v souladu s využitím práva ius resistendi et contradicendi, garantovaného čl. 23 Listiny základních práv a svobod“ podána ústavní stížnost s návrhem „Nález Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 27/09 se zrušuje“. Byl tak aktivován čl. 23 Listiny základních práv a svobod (považovaný samotnými ústavními soudci za doktrinální), a to proto, že se ústavní soudci svým Nálezem Pl. ÚS 27/09 (č. 318/2009 Sb.) postavili proti:
- a) svrchovanosti zákona (vizte III. 2a));
 - b) Listině základních práv a svobod (mj. její Preambuli a čl. 2 odst. 1 i čl. 2 odst. 2);
 - c) ústavnímu zákonu č. 1/1993 Sb., Ústavě České republiky (mj. jeho čl. 2 odst. 3, čl. 85 odst. 2, čl. 88 odst. 2);
 - d) ústavnímu zákonu č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny;
 - e) zákonu č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (mj. jeho čl. 57 odst. 1).
6. Dne 13. listopadu 2009 byla pod spisovou značkou Sp. zn.: SPR. ÚS 706/09 připravena na Ústavním soudě odpověď na ústavní stížnost dle čl. 23 Listiny ze dne 2. 11. 2009 obsahující toto vyjádření: „Obávám se, že nemohu postupovat smysluplněji, než že Vám připomenu, že řízení před Ústavním soudem je v důsledku zvoleného modelu koncentrovaného a specializovaného ústavního soudnictví řízením jednoinstančním a rozhodnutí Ústavního soudu jsou proto konečná v absolutním významu³² tohoto pojmu“ s tím, „že s alespoň principiálně podobnými analýzami nálezů přijatých plénem Ústavního soudu, tj. ideálně všech 15 přepečlivě vybraných, zkušených specialistů s bez výjimky pozoruhodným profesionálním životopisem, se setkávám sice sporadicky, nikoli ale zcela výjimečně. Vždy znovu a znovu musím obdivovat sebedůvěru jejich pisatelů ...“.

³¹ čl. 112 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

³² toto tvrzení pomíjí „doktrinální“ čl. 23 Listiny základních práv a svobod, který byl zcela vědomě pominut i při samotném řízení spojeném s Nálezem Pl. ÚS 27/09 (č. 318/2009 Sb.) – vizte článek ústavního soudce zpravodaje - Holländer Pavel, MATERIÁLNÍ OHNISKO ÚSTAVY A DISKRECE ÚSTAVODÁRCE, In: Právník č. 4/2005, str. 331

7. Za moc výkonnou³³ reagovalo na nastalou situaci Městské státní zastupitelství v Brně slovy „vydání shora citovaného nálezu Ústavního soudu nenaplňuje znaky žádného trestného činu, neboť náleze byl vydán na základě ústavní stížnosti, v rámci rozhodovacího procesu upraveného zákonem. Jde tedy o typický případ okolnosti vylučující protiprávnost (jednání právem dovoleným a aprobovaným)³⁴, a to aniž by uvedlo konkrétní identifikaci dovoleného a aprobovaného práva. S tímto názorem („chápání, pojetí reality, mínění, přesvědčení“) bez vazby na konkrétní zákonné ustanovení se následně ztotožnilo i Krajské státní zastupitelství³⁵, Vrchní státní zastupitelství³⁶ a Nejvyšší státní zastupitelství³⁷. Činnost moci výkonné, dotčené již nefunkční Poslaneckou sněmovnou, které je odpovědná³⁸ i vláda České republiky, tak byla v souladu s čl. 23 Listiny základních práv a svobod znemožněna.
8. Za moc zákonodárnou, Parlament České republiky, reagoval Jiří Liška, místopředseda Senátu slovy: „Vážený pane, velmi se Vám omlouvám za pozdní odpověď na dopis z dubna letošního roku. Vaši žádost o podporu veřejného slyšení k Nálezu Ústavního soudu ÚS Pl.27/09 jsem projednal s předsedou Ústavně-právního výboru. Stanovisko výboru Vám bude zasláno písemně“³⁹. Jelikož žádné stanovisko poskytnuto nebylo, zůstala znemožněna i činnost moci zákonodárné.
9. Dne 7. září 2010, po hlasování o kandidátech do Poslanecké sněmovny a třetiny Senátu Parlamentu vyhlášeném rozhodnutím prezidenta republiky⁴⁰ v rozporu s ústavním pořádkem, ale s cílem uklidnit situaci a neporušit⁴¹ čtyřleté poslanecké období, na období 28. a 29. května 2010, reagoval na nastalou situaci prezident republiky Václav Klaus v budově Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky slovy: „Jde mi o autoritu parlamentu jako suveréna, jako primárního zdroje, z něhož vyvěrají a z něž jsou odvozeny všechny další moci ve státě – tedy včetně moci výkonné a soudní. Pro demokracii je ničivé, bude-li pokračovat trend, který v posledních letech pozorujeme u nás i v celé Evropě, že si různá soudní tělesa pro sebe usurpují větší díl moci, než jim přísluší. Nesmíme se smířit s tím, že Ústavní soud, místo toho aby ústavu vykládal, do základního zákona naší země samovolně zasahuje a nad rámec svých pravomocí ústavní zákony mění“. Osoby prohlasované během 28. a 29. května 2010 tohoto apelu prezidenta republiky nevyužily a jejich činnost zůstala znemožněna.

³³ čl. 80 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

³⁴ vizte Vyrozumění o založení podání 3 ZN 155/2020-19 ze dne 11. června 2010

³⁵ vizte Mgr. Vladimír Chlup – podnět k výkonu dohledu 1 KZN 1053/2011-16 ze dne 18. 5. 2011

³⁶ vizte Podání ze dne 29.3.2011 – vyrozumění 8 VZN 243/2010 ze dne 7.6.2011

³⁷ vizte Podání ze dne 23.9.2011 – sdělení 9 NZN 129/2011 ze dne 7. 11.2011

³⁸ čl. 68 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

³⁹ vizte č.j. 4890/2010 ze dne 16.08.2010

⁴⁰ č. 37/2010 Sb.

⁴¹ vizte čl. 16 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

10. Znemožnění činnosti soudní moci bylo potvrzeno odmítnutím návrhu „na neplatnost voleb, konaných dle rozhodnutí prezidenta republiky č. 37/2010 Sb.“⁴² s tím, že tento návrh je „předčasný“ a odmítnutí „včasného“ návrhu⁴³ bylo zdůvodněno tím, že „občan může předmětný návrh podat jen ve vztahu ke kandidátům, zvoleným ve volebním kraji tam, kde mohl vykonat svoje aktivní volební právo“⁴⁴. Celá idea („1. základní, vůdčí myšlenka, 2. pojem 1, představa 1, 3. myšlenka 3, nápad“⁴⁵) osob jednajících jménem Nejvyššího správního soudu je přitom jasněji patrná z pozdějšího aktu Vol 71/2017 – 6 ze dne 9. 11. 2017, ve kterém je uvedeno:

a) „[4] Pro soudní přezkum voleb do Parlamentu České republiky je určující § 87 zákona o volbách do Parlamentu, dle něhož platí:

(1) Podáním návrhu na neplatnost volby kandidáta se může domáhat ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen, a každá politická strana, politické hnutí nebo koalice, jejíž kandidátní listina ve volebním kraji byla pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována, (dále jen „navrhovatel“). Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí.

(2) Podáním návrhu na neplatnost hlasování, neplatnost voleb nebo neplatnost volby kandidáta se může domáhat ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl senátor volen, každá politická strana, politické hnutí, koalice nebo nezávislý kandidát, jejichž přihláška k registraci ve volebním obvodu byla pro volby do Senátu zaregistrována, (dále jen „navrhovatel“). Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí.

(3) Návrh na neplatnost hlasování může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky hlasování.

(4) Návrh na neplatnost voleb může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky voleb.

(5) Návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který hrubě ovlivnil výsledek volby tohoto kandidáta.“

b) „[6] Úprava v § 87 odst. 3 až 5 zákona o volbách do Parlamentu není samostatná, ale jde o ustanovení navazující na § 87 odst. 1 a 2 daného zákona. To znamená, že v § 87 odst. 1 a 2 zákona o volbách do Parlamentu je stanoveno, jaký typ návrhu je možno u jednotlivých voleb podat, a v § 87 odst. 3 až 5 daného zákona jsou uvedeny důvody jednotlivých typů návrhů.“

z čehož vyplývá, že

⁴² USNESENÍ Nejvyššího správního soudu Vol 2/2010 – 6 ze dne 14. června 2010 v senátu, kterému předsedal JUDr. Vojtěch Šimíček, který již v roce 2008 ve veřejném prostoru položil otázku

⁴³ USNESENÍ Nejvyššího správního soudu Vol 19/2010 – 12 ze dne 22. června 2010 v senátu, kterému opět předsedal JUDr. Vojtěch Šimíček

⁴⁴ tamtéž, bod 4

⁴⁵ vizte normativní Slovník spisovné češtiny

- c) osoby jednající jménem Nejvyššího správního soudu nechápou principy úrovní seznamu⁴⁶ a především skutečnost, že zatímco se v bodech (1) a (2) postupuje podle „zvláštního právního předpisu“⁴⁷, pak v bodech (3) až (5) se postupuje podle „totoho zákona“⁴⁸ (z důvodu jasného odlišení je toto zvýrazněno i podtržením v citaci, vizte bod III.10.a)), přičemž body (1) až (5) jsou si úrovní významu rovny.

11. Rozhodovací praxe osob v moci soudní v demokratickém právním státě Česká republika je tak nejpozději od 10. září 2009 zatížena systémovou dysfunkcí, která byla v usnesení Vol 19/2010-13 rozvinuta takto: „[4] Navrhovatelova teze, proč měli být kandidáti zvoleni neplatně, vychází z toho, že k volbám v květnu 2010 došlo protiústavně. To spojuje s protiústavností nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 27/09 ze dne 10. 9. 2009, publ. Pod č. 318/2009 Sb., kterým Ústavní soud ke dni 10. 9. 2009 zrušil ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny. K tomu lze pouze uvést, že finálním interpretem Ústavy České republiky je Ústavní soud (čl. 83, čl. 89 odst. 2 Ústavy). Není proto v pravomoci Nejvyššího správního soudu, aby snad přezkoumával ústavnost nálezu Ústavního soudu. Rozdíl mezi demokratickým právním státem a anarchií spočívá právě v tom, že konečná rozhodnutí soudů jsou v prve jmenovaném státě respektována“. K podtrženému lze říci jen to, že dle:

- a) čl. 83 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky zní: „Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti.“
- b) čl. 89 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky zní: „Vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány i osoby.“

z čehož nevyplývá, že Ústavní soud je „finálním interpretem Ústavy České republiky“, neboť:

- ad a) z čl. 83 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky je patrné, že Ústavní soud je ochránce ústavnosti – shody požadavků a předpisů s ústavními zákony, což neznamená, že je nad ústavními zákony, neboť jimi se musí řídit a je jimi vázán, pokud se proti nim postaví, potom umožňuje aktivaci čl. 23 Listiny základních práv a svobod (což bylo doktrinálně uvedeno přímo v Nálezu Pl. ÚS 27/09), a tím i správu veřejných věcí přímo dle čl. 21 odst. 1 Listiny a čl. 2 odst. 2 Ústavy;
- ad b) z čl. 89 odst. 2 vyplývá, že mimo „vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu“ mohou existovat i nevykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu, což jsou taková, která se neřídí a nejsou vázána ústavními zákony – neodpovídají tedy mj. čl. 2. odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky.

⁴⁶ analogicky vizte např. ČSN ISO 7144 Dokumentace – Formální úprava disertací a podobných dokumentů

⁴⁷ zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád i zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

⁴⁸ zákon č. 247/1995 Sb., zákon o volbách do Parlamentu České republiky

12. S ohledem na skutečnost, že byl dne 2. listopadu 2009 aktivován čl. 23 Listiny základních práv a svobod, existuje i usnesení Vol 15/2016 – 22 ze dne 15. listopadu 2016, jímž „Nejvyšší správní soud v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a hnutí“ rozhodl s odůvodněním, ve kterém je uvedeno: „[2] Citovaný nále⁴⁹ byl podle navrhovatele v rozporu s ústavním pořádkem; pokud se jím tedy Nejvyšší správní soud řídil, došlo k odepření spravedlnosti a systémovému kolapsu institucí demokratického právního státu. Navrhovateli tak nezbylo než postupovat podle čl. 23 Listiny základních práv a svobod, podle něhož je nejvyšší ústavní institucí sám navrhovatel; v důsledku zmíněného kolapsu rovněž nemohl být úřad prezidenta republiky obsazen a rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 21. 4. 2016, č. 138/2016 Sb., o vyhlášení krajů do Senátu Parlamentu České republiky a o vyhlášení voleb do zastupitelstev krajů, neměl tudíž kdo vydat. Akty provedené podle tohoto rozhodnutí jsou v důsledku toho nezákonné a volby konané na základě tohoto rozhodnutí neplatné.“, takto: „Návrh se zamítá.“, přičemž samotný návrh na neplatnost voleb do Senátu Parlamentu České republiky, konaných dle „rozhodnutí prezidenta republiky č. 138/2016 Sb.“, podaný dne 26. 10. 2016, zněl v části A takto: „My, výše uvedení, uznávajíc neporušitelnost přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona, navazujíc na obecně sdílené hodnoty lidství a na demokratické a samosprávné tradice našich národů, pamětlivi trpkých zkušeností z dob, kdy lidská práva a základní svobody byly v naší vlasti potlačovány, vkládajíc naděje do zabezpečení těchto práv společným úsilím všech svobodných národů, vycházejíc z práva českého a slovenského národa na sebeurčení, připomínajíc si svůj díl odpovědnosti vůči budoucím generacím za osud veškerého lidstva na Zemi a vyjadřujíc vůli, aby se Česká republika důstojně zařadila mezi státy, jež tyto hodnoty ctí, prohlašujeme, že jsme četli a chápeme ústavní zákon č. 2/1993 Sb. i Listinu základních práv a svobod a jsme si vědomi toho, že ústavní zákony, jiné zákony a další právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod.“

13. Byl-li tedy 2. listopadu 2009 aktivován čl. 23 Listiny základních práv a svobod, pak byl tento 15. 11. 2016 „institucionalizován“, a to i s vědomím přijetí zákonného opatření Senátu č. 1/2016 Sb., o obnově funkčnosti státní moci České republiky, i zákonného opatření Senátu č. 2/2016 Sb., o vzdělání. O nastalé situaci byly následně 24. 8. 2017 informovány osoby identifikující se s Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky přičemž Kancelář Poslanecké sněmovny na toto podání reagovala (Čj: PS 9575/17 ze dne 31.8. 2017) slovy: „Vážený pane, k Vašemu podání, které jste předal dne 25. 8. 2017 na Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky, týkajícího se voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, si dovoluujeme Vám sdělit, že s Vaším dopisem byli poslanci seznámeni prostřednictvím poslaneckých klubů PSP ČR.“

⁴⁹ Nález Pl. ÚS 27/09 z 10. září 2009

IV. Republika

- 1) Čl. 23 Listiny základních práv a svobod zní: „Občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny.“
- 2) Samotná demokracie je jednou z podob republiky, formy státního zřízení a státního útvaru s orgány moci volenými na určitou dobu. Etymologicky vychází pojem „republika“ z latinského „res publica“, označující „věc veřejnou“ a je tak reminiscencí na společnou vládu „římského Senátu a lidu“ neboli S.P.Q.R. (Senātus Populusque Rōmānus) ve starověkém Římě, resp. v jeho republikánském období (509 až 27 př. Kr.). Klasická typologie republik přitom vychází z antické tradice, konkrétně z osmé knihy dialogu Ústava filozofa Platóna (427 – 347 př. Kr), a zahrnuje:
 - a) timokracii (Ústava, 545d až 550d), tedy svrchovanost úřadu;
 - b) oligarchii (Ústava, 550e až 556e). tedy svrchovanost elity;
 - c) demokracii (Ústava, 557 až 563e), tedy svrchovanost zákona zahrnující „rovné právo v občanském životě i v úřadech a úřady jsou v ní obsazovány většinou losem“;
 - d) tyranii (Ústava, 563e až 569c), kterou v době helénismu nahradil⁵⁰ řecký historik Polybios (203 – 120 př. Kr.) ochlokracií – svrchovaností lidu - množství lidí / davu, jenž tuto formu vlády lépe vystihuje v imperiálních rozměrech helénských říších i v nadcházejícím římském impériu.
- 3) Platón charakterizuje jednotlivé formy republiky vysokou mírou nestability, při níž se jeden typ přelévá do druhého. Toto „republikánské kolečko“ nedávno připomněla v široce diskutovaném eseji⁵¹ i paní Anne Applebaum slovy: „V Řecku se ale dějiny nejeví jako přímka, spíše jako kruh. Chvilí existuje liberální demokracie, a pak náhle přichází oligarchie. A pak je tu zase zpátky liberální demokracie. Následuje nějaký zahraniční zásah, a už je na pořadu dne pokus o komunistický převrat, po něm občanská válka a po ní diktatura. A tak stále dále, již od dob aténské republiky.“
- 4) Lineární vnímání dějin naší kultury – Západu umožňuje dějinná událost, spojená i s naším vnímáním letopočtu, časovým pořadím počítaným od jisté události. Naše éra počala narozením Ježíše Krista⁵² a skončí jeho druhým příchodem - Apokalypsou, alespoň s touto vírou byla kultura Západu ustavena, a to v červenci roku 511 na první říšské radě v Orléans.

⁵⁰ vizte Polybios, Dějiny, VI., IV., VI.

⁵¹ Česky Applebaum Anne, Varování nejen pro Evropu, In: Respekt č. 40/208, str. 34 – 47; tzv. „republikánské kolečko“ je zmíněno na str. 47

⁵² např. Matouš 1:18

- 5) Od přistoupení k lidské civilizaci, vyššímu stupni kulturního rozvoje společnosti vyznačující se technickým⁵³ pokrokem, bylo až do Augšpurského míru z 25. září 1555 na území současného Česka eticky závazné desatero, souhrn určitých zásad, pravidel apod., zprav. v počtu deseti, a to v podobě Desatera Božích přikázání. Z tohoto důvodu zde od počátku českého středověku vládla (nerepublikánská) aristokracie („vláda nejlepších“), vytvářená pomocí benefičních a feudálních vztahů; věřilo se, že vlády se tak v těžkých středověkých podmínkách ujmou jen ti nejschopnější, obdaření vedením a dary Ducha Svatého.
- 6) Augšpurský mír další benefiční a feudální vztahy nahradil později formulovanou zásadou „koho panství, toho náboženství“ („cuius regio, eius religio“) a umožnil tak nástup dědičných monarchií, formy státního zřízení s mocí soustředěnou v rukou krále, císaře apod., a to včetně tzv. druhého nevolnictví zahrnujícího razantní (i desítnásobný) nárůst roboty a pozvolného zániku feudální (lenní) soustavy.
- 7) Zánik (Anglie 1649, Francie 1789, Svatá říše římská 1806) lenní soustavy (systémové součinnosti / vazalství těch, co se modlí, těch, co bojují a těch, co pracují) vedl v civilizačním kulturním okruhu Západu k nástupu republik a k úpravě vztahů ve státě pomocí konstitucí – ústav⁵⁴. Na území Česka byla jako první republikánský režim ustavena oligarchie opírající se nejprve o tzv. Ústavní listinu rakouského císařství z 24. 4. 1848 (č. 49/1848 PGS), resp. pozdější soubor říšských zákonů, známý též jako Prosinčová ústava, a to vč. 141/1867 ř. z., zákona o říšském zastupitelstvu, dle jehož § 2 „údy sněmovny panské jsou rodem zletilí princové císařského domu“, tedy členové Habsbursko-lotrinské dynastie. Oligarchie je tedy „vláda, diktatura skupiny lidí; taková skupina“, resp. svrchovanost menšiny v podobě tzv. elity.
- 8) Vůči oligarchické svrchovanosti Habsburků se na území Česka vymezil dne 28. 10. 1918 tzv. Národní výbor, jenž pod č. 11/1918 Sb. z. a n. vyhlásil zákon o zřízení samostatného státu československého a přijetím zákona č. 121/1920 Sb., kterým se uvozuje ústavní listina Československé republiky, se tato republika stala timokracií, neboť „ústavní listina určuje, kterými orgány svrchovaný lid si dává zákony, uvádí je ve skutek a nalézá právo“⁵⁵. Období let 1918/1920 – 1948 je tedy tzv. timokracií opírající se o svrchovanost úřadů.
- 9) Vůči timokratické svrchovanosti československých a českých úřadů se 9. 5. 1948 vymezil ústavním zákonem č. 150/1948 Sb., Ústava Československé republiky, svrchovaný lid,

⁵³ za rozhodný technický (způsob, postup, provádění činnosti) pokrok lze považovat osvojení si písma v podobě rodného jazyka spojené s misí Soluňských bratří (sv. Cyrila a sv. Metoděje) v období let 863 – 885 po Kr.

⁵⁴ v kontextu Platónova dialogu Ústava tak hrozilo roztočení onoho „republikánského kolečka“

⁵⁵ § 1 odst. 1 Ústavní listiny Československé republiky, uvozená zákonem č. 121/1920 Sb.

který „vykonává státní moc zastupitelskými sbory, které jsou lidem voleny, lidem kontrolovány a lidu odpovědný“⁵⁶. Na území Česka tak byla nastolena ochlokracie, svrchovanost většiny.

- 10) Československá ochlokracie, tedy svrchovanost lidu – množství lidí / davu, následně doznala kvalitativní změny dne 11. 7. 1960, a to ústavním zákonem č. 100/1960 Sb., Ústava Československé socialistické republiky. V jejím čl. 4 bylo ukotveno, že „vedoucí silou ve společnosti i ve státě je předvoj dělnické třídy, Komunistická strana Československa, dobrovolný svazek nejaktivnějších a nejuvědomělejších občanů z řad dělníků, rolníků a inteligence“. I po dubnu roku 1986 byl stále principem vedení ze strany KSČ tzv. demokratický centralismus⁵⁷, založený na těchto zásadách, které analogicky platily i ve státě / státní moci:
 - a) všechny vedoucí stranické orgány se volí zdola až nahoru;
 - b) menšina a jednotlivci se disciplinovaně podřizují rozhodnutím většiny;
 - c) usnesení vyšších orgánů jsou bezpodmínečně závazná pro všechny nižší orgány.

- 11) Článek č. 4 ústavního zákona č. 100/1960 Sb. o vedoucí úloze Komunistické strany Československa byl zrušen 29. 11. 1989 a 8. 2. 1991 byla ústavním zákonem č. 23/1991 Sb. uvozena nezrušitelná, nedoplnitelná a nezměnitelná Listina základních práv a svobod. Po více jak 142 letech existence republiky byla v Česku poprvé nastolena demokracie. Současně tak po více jak 435 letech skončilo období tzv. „koho panství, toho náboženství“ a byla tak ustavena svrchovanost (přirozeného) zákona v podobě Listiny základních práv a svobod.

- 12) Princip svrchovanosti (přirozeného) zákona / Listiny základních práv a svobod zůstal ale po letech oligarchie (1848 – 1918), timokracie (1918 – 1948) i ochlokracie (1948 – 1989/1991) většině obyvatel Česka cizí, či neznámý, neboť je založen na triviální aplikaci vzdělání, tedy rétorice (řečnictví – schopnost řečnit, jako nauka nebo umění), gramatice („soubor zákonitostí, pravidel týkající se soustavy slovních tvarů a ustálených způsobů tvoření vět“) a logice („věda o struktuře správného myšlení“, resp. „praktické používání zákonů správného myšlení“). Velká část obyvatel České republiky si proto i po 8. 2. 1991 myslí, že demokracie je charakterizována výše uvedenými body VI. 5. a) až c), že je to tzv. „demokratický centralismus“. Příčinou tohoto stavu je skutečnost, že se nevzdělává v supervizi Listiny základních práv a svobod a ve čtení – vnímání zrakem něčeho napsaného, vytištěného apod. a chápání toho⁵⁸.

⁵⁶ čl. IV. odst. 1 ústavního zákona č. 150/1948 Sb.

⁵⁷ Stanovy Komunistické strany Československa, duben 1986, bod. III., str. 5

⁵⁸ dle ochlokratického Slovníku spisovného jazyka českého platného do roku 1989/1991 znamená sloveso „číst“ pouze „vnímat zrakem psaný jazykový projev a popř. ho i reprodukovat mluveným slovem“, tedy bez možnosti nebo nutnosti chápání

13) Příkladem situace, do které se Česká republika uvozením Listiny základních práv člověka a občana dostala, je dění spojené se:

- a) zákonem č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu;
- b) tzv. dekrety prezidenta republiky, zejména č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, nebo č. 108/1945 Sb.;

se kterými se ústavní soudci Ústavního soudu pokusili vypořádat takto:

ad a) Plénum Ústavního soudu České republiky rozhodlo dne 21. prosince 1993 o návrhu skupiny 41 poslanců Parlamentu České republiky na zrušení zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, takto: Návrh se zamítá“, a to s následujícím odůvodněním: „Východiskem formálně-legalistické argumentace navrhovatelů je úvodní tvrzení, že ‚české právo je založeno na svrchovanosti zákona‘. Tím pomíjejí vyšší princip, totiž princip svrchovanosti lidu, který je nositelem nadstátní moci, moci konstitutivní, zatímco zákon je produktem moci uvnitř státu již konstituované a institucionalizované. V rámci ústavního státu nejsou již svrchovanosti, tam jsou již jen kompetence. České právo není založeno na svrchovanosti zákona.“⁵⁹ Ústavní soudci tak obhajovali zákon proti svrchovanosti davu svrchovaností davu, nebyli schopni formulovat, že protiprávnost komunistického režimu spočívala v tom, že neuznával neporušitelnost přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona; sami ústavní soudci tak svrchovanost (přirozeného⁶⁰) zákona neuznali a v plénu se opět přihlásili k ochlokracii.

ad b) tzv. dekrety prezidenta republiky byly přijaty v timokratickém období Česka, čemuž odpovídají i názvy některých z nich, typicky č. č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, jehož platnost skončila dle § 6 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., a to v souladu s čl. 3 odst. 1 Listiny (rovnost národního původu) právě na základě svrchovanosti zákona (ze zákona) dne 31. prosince 1991. Přesto se ústavní soudci Ústavního soudu snažili vytvořit slohové cvičení obhajující, že „všechny dekrety prezidenta republiky byly posléze schváleny Prozatímním Národním shromážděním republiky Československé, a to ústavním zákonem ze dne 28. 3. 1946 č. 57/1946 Sb., kterým se schvalují a prohlašují za zákon dekrety prezidenta republiky.“⁶¹ I zde tedy ústavní soudci odmítli svrchovanost (přirozeného) zákona a přihlásili se k timokracii, českému národnímu socialismu.

⁵⁹ Nález č. 14/1994 Sb., str. 100

⁶⁰ ten není dán konstitutivní mocí svrchovaného lidu, ale přirozeně – není vytvořený uměle, není způsobený lidským zásahem je nehledaný, nestrojený, nelíčený, nenucený, bezprostřední, prostý – viz „U vědomí své odpovědnosti před Bohem ...“, Premabule Základního zákona Spolkové republiky Německo z 23. května 1949

⁶¹ Nález č. 55/1995 Sb., str. 763

- 14) Činnost ústavních soudců demokratického právního státu Česká republika tak dosud vedla k tomu, že tito:
- a) odmítli „svrchovanost zákona“ kodifikovanou v Listině základních práv a svobod a přihlásili se ke „svrchovanosti lidu“, kodifikované v ochlokratické Ústavě československé republiky č. 150/1948 Sb. (čl. IV odst. 1);
 - b) následně se pokusili v duchu tzv. ústavní listiny č. 121/1920 Sb. vytvořit zdání, že „ústavní listina určuje, kterými orgány svrchovaný lid si dává zákony, uvádí je ve skutek a nalézá právo“ (§ 1 odst. 2), přičemž „ústavní soud rozhoduje o tom, vyhovují-li zákony“ (čl. II) „ústavní listině, jejím součástkám a zákonům ji měnícím a doplňujícím“ (čl. I odst. 1).
- 15) Místo uznání „neporušitelnosti přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanosti zákona“ začali ústavní soudci a soudci v České republice prosazovat ideu, že „soudce smí rozhodnout každý právní případ buď dle svých subjektivních, morálně-politických názorů, nebo dle zákona, přičemž volba je na něm samém“⁶², čímž se „horlivě pokoušejí podvrátit hlavní základy spravedlnosti a mravnosti, a nabízejí se za pomocníky těm, kdož jako hovada chtějí, aby bylo dovolené, cokoliv se jim zlíbí, což není nic jiného než dohánět lidské pokolení k potupné a nečestné záhubě“.⁶³
- 16) Ode dne 29. ledna 2014 byla za ministra financí České republiky a následně je od 6. prosince 2017 za předsedu vlády České republiky považována osoba, která nikdy nepředložila osvědčení⁶⁴, aby naplnila zákonný požadavek: „předpokladem pro výkon funkce uvedené v § 1 je, že občan v období od 25. 2. 1948 do 17. 11. 1989 nebyl: a) příslušníkem Sboru národní bezpečnosti zařazeným ve složce Státní bezpečnosti, b) evidován v materiálech Státní bezpečnosti jako rezident, agent, držitel propůjčeného bytu, držitel konspiračního bytu, informátor nebo ideový spolupracovník Státní bezpečnosti, c) vědomým spolupracovníkem Státní bezpečnosti“⁶⁵. Místo toho tato osoba prohlašuje, že „normální“⁶⁶ člověk by už asi odešel, ale já, jak je obecně známo, jsem urputné hovado“⁶⁷.

⁶² Holländer Pavel, Mezera v zákoně, §7 o.z.o. a ryzí nauka právní (poznámky k úvaze Franze Bydlinského), In: 200 let ABGB – od kodifikace k rekodifikaci českého občanského práva, Právnická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci, 2011, str. 4

⁶³ vizte encyklika papeže Lva XIII. z 20. dubna 1884 Humanum Genus, 24

⁶⁴ dle § 4 zákona č. 451/1991 Sb.

⁶⁵ (§ 2 odst. 1 písm. a až c č. 451/1991 Sb.

⁶⁶ Dle normativního Slovníku spisovné češtiny tedy „(duševně) zdravý, obyčejný, prostý“, resp. „odpovídající normě“, tedy „závaznému pravidlu“, kterým je v demokratickém právním státě Česká republika na prvním místě Listina základních práv a svobod ustavující svrchovanost (přirozeného zákona)

⁶⁷ status pana Ing. Andreje Babiše na sociální síti Facebook ze dne 8. prosince 2019 (tzv. „Čau lidi“)

V. Znamení doby

- 1) Přijetí („vzít se souhlasem na vědomí“) zásady „koho panství, toho náboženství“ vedlo v podmínkách Západu po 25. září 1555 k náboženským válkám a postupné sekularizaci, která umožnila nejen pozitivní (ve smyslu „založeného na zkušenosti“) poznání a následný dynamický rozvoj vědy, ale i nástup republik, spojených s přesvědčením, že člověk si je schopen řídit své věci sám, přičemž:
 - a) nástup národních oligarchií („svrchovanosti elity“) vedl k vojenským konfliktům se statisíci mrtvými (např. Italské války za nezávislost, Prusko-rakouská válka 1866, Prusko-francouzská válka 1870 – 1871);
 - b) změna z národních oligarchií na národní timokracie („svrchovanost úřadů“) byla provedena v letech 1914 – 1918 tzv. Velkou válkou s padlými v jednotkách miliónů;
 - c) přerod z národních timokracií do demokracie („svrchovanost zákona“) proběhl v podmínkách evropského Západu v letech 1939 – 1945 cestou tzv. druhé světové války a ztráty na lidských životech přitom dosáhly desítky miliónů ...
- 2) I vyznavači „koho panství, toho náboženství“, resp. republikánsky analogického sekulárního „koho vláda, toho zákony“ po druhé světové válce uznaly, že výše naznačený negativní vývoj (spojený s roztočením onoho „republikánského kolečka“) lze zastavit jen společným kodifikovaným vztažným bodem, a proto byla v roce 1950 po vzoru anglosaského světa⁶⁸ přijata i na evropském kontinentálním Západě Úmluva o ochraně lidských práv a svobod⁶⁹. Ta následně umožnila např. Francouzské republice začlenit v roce 1958 Deklaraci práv člověka a občana z roku 1789 přímo do ústavy páté francouzské republiky; práva člověka a občana se tak stala i zde po 169 letech skutečně všeobecná.
- 3) S vědomím, že „v dnešní době se soudí, že obecné blaho záleží především v tom, aby se zachovala lidská práva a povinnosti“⁷⁰ tak mohl být v roce 1962 zahájen druhý vatikánský koncil, přímo navazující na první vatikánský koncil odročený v důsledku Italských válek za nezávislost dne 18. července 1870. Mohlo tak dojít i k postupnému završení sociálního díla římsko-katolické Církve, o níž se opíraly i některé takto věřící nerepublikánské síly vyznávající „koho panství, toho náboženství“.

⁶⁸ Spojené království Velké Británie a Severního Irska, založené roku 1707, se opírá zejména o přirozeněprávní akty Habeas Corpus Act (1679) a Bill of Rights (1689); podmínkou většinového uznání Ústavy Spojených států amerických z roku 1787 bylo následné přijetí jejích prvních deseti dodatků – tzv. Listiny práv z roku 1789

⁶⁹ vizte č. 209/1992 Sb., sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících

⁷⁰ encyklika papeže sv. Jana XXIII. z 11. dubna 1963 Pacem in terris, 60

4) Sociální neklid kontinentálních republik Západu, pramenící z onoho „republikánského kolečka“, tak bylo možné zažehnat nejen pomocí Úmluvy a jí respektujících ústav, ale nově i posílit pomocí završujícího se sociálního učení Církve, které v demokracii nalezlo akceptovatelnou republikánskou formu vlády - „Z toho, že autorita pochází od Boha, nelze však naprosto vyvozovat, že lidem nepřísluší možnost volit ty, kteří mají stát v čele státu, určovat formu státu a vymezit způsob a rozsah výkonu moci. Proto je tato nauka slučitelná s každou opravdu demokratickou formou vlády.“⁷¹ Znamením doby pak byl určen tento postup:

- a) „Z toho, co bylo vyloženo, jasně plyne, že v dnešní době je při právním uspořádání států na prvním místě požadavek vypracovat stručně a jasně formulovaný souhrn základních lidských práv a včlenit ho do ústavních zákonů.“⁷²
- b) „Dalším požadavkem je náležitá právní formulace ústavy každého státu, která by vymezila, jakými způsoby jsou jmenováni vedoucí činitelé státu, jakými závazky jsou navzájem propojeni, jaké jsou jejich pravomoci a konečně jakým způsobem jsou povinni při své práci postupovat.“⁷³
- c) „Nakonec je tu požadavek vymezit se zřetelem k právům a povinnostem vztahy mezi občany a představiteli států; těm se ukládá jako hlavní úkol uznávat, respektovat, harmonicky sladovat, chránit a podporovat práva a povinnosti občanů.“⁷⁴

a proto

- d) „Jistě nelze přijmout jako správný názor těch, kdo tvrdí, že vůle jednotlivých lidí nebo jistých společenství je první a jediný zdroj práv a povinností občanů, z něhož pramení jak závaznost ústavy, tak i oprávněnost veřejných autorit.“⁷⁵
- e) „Avšak snahy, o nichž byla zmínka, také zjevně dovědčují, že lidé jsou si v dnešní době stále více vědomi své vlastní důstojnosti: to je podněcuje jak k účasti na veřejném životě, tak k požadavku, aby jejich vlastní a nedotknutelná práva daná ústavou byla zachována; lidé nadto dnes ještě žádají, aby nositelé veřejné moci byli voleni podle ústavy a aby vykonávali svůj úřad v jejích mezích.“⁷⁶
- f) „Proto když kterýkoliv úřad neuznává nebo porušuje lidská práva, pak nejenže neplní své povinnosti, ale jeho nařízení nemá žádnou závaznou moc.“⁷⁷

⁷¹ Pacem in terris, 52

⁷² Pacem in terris, 75

⁷³ Pacem in terris, 76

⁷⁴ Pacem in terris, 77

⁷⁵ Pacem in terris, 78

⁷⁶ Pacem in terris, 79

⁷⁷ Pacem in terris, 61

- 5) Druhý vatikánský koncil byl završen 8. prosince 1965, přičemž posledním koncilním dokumentem se stala o den dříve přijatá Deklarace o náboženské svobodě *Dignitatis humanae* postulující za církev nejen konec „koho vláda, toho zákony“, ale i „koho panství, toho náboženství“ – „Lidé si dnes stále více uvědomují důstojnost lidské osoby (1) ((1/Srov. Jan XXIII., enc. *Pacem in terris*, 11.4.1963: AAS 55 (1963), 279; tamtéž, 265; Pius XII., rozhlasové poselství, 24.12.1944: AAS 37 (1945), 14.)) a roste počet těch, kteří žádají, aby lidé mohli jednat podle vlastního úsudku a užívat odpovědné svobody, ne z donucení, ale z uvědomění povinnosti. Rovněž žádají vymezení práv veřejné moci, aby rozsah důstojné svobody jak osobní, tak společenské nebyl příliš omezován. Tento požadavek svobody v lidské společnosti se nejvíce týká duchovních lidských hodnot, především však toho, co patří k svobodnému praktikování náboženství ve společnosti. Se zřetelem na tyto tužby lidí a s předsevzetím vyhlásit, do jaké míry jsou tyto požadavky ve shodě s pravdou a spravedlností, zkoumá tento vatikánský sněm posvátnou církevní tradici a nauku a vynášejí z nich stále něco nového, co je však v souladu s tím starým. ... Posvátný sněm zároveň prohlašuje, že se tyto povinnosti dotýkají lidského svědomí a zavazují je a že pravda nevznáší svůj nárok jinak než silou pravdy samé, která proniká do lidské mysli jemně a spolu mocně. Dále, když náboženská svoboda, kterou lidé požadují k plnění své povinnosti uctívat Boha, znamená svobodu od nátlaku v občanské společnosti, nenarušuje tradiční katolické učení o mravní povinnosti jednotlivců i společnosti vůči pravému náboženství a jediné církvi Kristově. Kromě toho při projednávání o náboženské svobodě má posvátný sněm v úmyslu rozvinout učení posledních papežů o nezadatelných lidských právech lidské osoby a o právním uspořádání společnosti.“⁷⁸
- 6) Ani po uznání „náboženské svobody“ ze strany Církve, nemohli mnozí obyvatelé evropského kontinentálního Západu „jednat podle vlastního úsudku a užívat odpovědné svobody“. Část území Německa a území Československa, Estonska, Litvy, Lotyšska, Maďarska a Polska bylo stále kontrolováno cizím kulturním okruhem, vyznávajícím do něj zavlečenou ochlokracii v podobě tzv. demokratického centralismu; tyto státy byly satelity Sovětského svazu a některé z nich jím byly i okupovány. „Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!“⁷⁹ Nemůže tedy překvapit, že v roce 1966, tedy již následující rok po konci druhého vatikánském koncilu, tyto státy, signatáři sovětského vojenského paktu (tzv. Varšavské smlouvy) iniciovaly⁸⁰ konferenci o míru a bezpečnosti v Evropě, ze které vzešla od roku 1972 tzv. Helsinská konference.

⁷⁸ *Dignitatis humanae*, 1

⁷⁹ List Římanům, 11, 33

⁸⁰ tzv. Bukurešťská deklarace, resp. Deklarace o upevnění míru a bezpečnosti v Evropě, Bukurešť 1966

- 7) Roku 1971 byl biskup Agostino Casaroli, sekretář Rady pro veřejné záležitosti církve, jako první oficiální zástupce Vatikánu přijat v moskevském Kremlu, sídle vládců Sovětského svazu, aby byl v létě roku 1975 účasten i závěru Evropské konference pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, oné Helsinské konferenci. Celý proces formování sociálního učení Církve tak ve vztahu k republikám mohl být završen 1. května 1991, tedy krátce po uvození české Listiny základních práv a svobod, slovy papeže Jana Pavla II. – „Církev si váží systému demokracie, protože zajišťuje účast občanů na politickém rozhodování, zaručuje ovládaným možnost volit a kontrolovat své vlády a v případě nutnosti je pokojnou cestou vyměnit.“⁸¹ Roku 1991 tak mohlo být završeno nejen období sociálních encyklik (počínaje encyklikou Rerum novarum z roku 1891), ale i vydáno Kompendium sociální nauky církve a o rok později i nový Katechismus katolické církve, a to vč. kánonu 1903: „Autorita je vykonávána právoplatně jen tehdy, jestliže usiluje o obecné dobro dané skupiny a jestliže používá k dosažení tohoto dobra mravně dovolených prostředků. Stane-li se, že vládcové vydají nespravedlivé zákony nebo učiní opatření protívící se mravnímu řádu, nejsou taková nařízení pro svědomí závazná. V takovém případě autorita přestává být sama sebou a zvrhává se ve zvlášť.“⁸²
- 8) „Pravá demokracie je možná pouze v právním státě a na základě správného pojetí člověka“,⁸³ přičemž „Lev XIII. velmi dobře věděl, že je zapotřebí zdravé teorie státu, aby bylo možno zaručit normální rozvoj duchovní a materiální aktivity, pro život člověka nezbytné. V jiné pasáži encykliky Rerum novarum proto předkládá uspořádání společnosti na základě zákonodárné, výkonné a soudní moci; to bylo v tehdejší době v učení církve novinkou. Toto uspořádání odráží realistický pohled na sociální povahu člověka, která vyžaduje odpovídající zákonodárství k ochraně svobody všech. Za tímto účelem je lépe, je-li každá moc vykonávána jinými úřady a oblastmi kompetence, které nepřekračují své zákonné hranice. Je to princip ‚právního státu‘, v němž vládne zákon, a nikoli lidská svévole.“⁸⁴
- 9) „Na rozdíl od tohoto pojetí zastává v moderní době totalitarismus marxisticko-leninského ražení názor, že někteří lidé se na základě hlubšího poznání zákonů vývoje společnosti, třídně podmíněného zvláštního postavení nebo kontaktu s vlastními zdroji kolektivního vědomí nemohou mýlit a mohou proto uplatňovat nárok na vykonávání absolutní moci.“⁸⁵

⁸¹ encyklika papeže sv. Jana Pavla II. z 1. května 1991 Centesimus Annus, 46

⁸² Pacem in terris, 51

⁸³ Centesimus Annus, 46

⁸⁴ Centesimus Annus, 44

⁸⁵ Centesimus Annus, 44

VI. Obnova ústavních orgánů

1. „Lid je zdrojem veškeré státní moci; vykonává ji prostřednictvím orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní“, přičemž „ústavní zákon může stanovit, kdy lid vykonává státní moc přímo“, a proto Listina základních práv a svobod svou silou „nezadatelného, nezcizitelného, nepromlčitelného a nezrušitelného“ ústavního zákona říká, že „občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny“, přičemž platí, že „občané mají právo podílet se na správě veřejných věcí přímo“.
2. Demokratický řád lidských práv a základních svobod spočívá v uznání neporušitelnosti přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanosti zákona uvozeného „nezadatelnou, nezcizitelnou, nepromlčitelnou a nezrušitelnou“ Listinou základních práv a svobod, se kterou musí být vše v souladu, a to vč. výkladu a používání.
3. Pokud je tedy Listina základních práv a svobod pominuta a státní moc je uplatňována mimo případy a meze stanovené zákonem, a to způsobem, který zákon neumožňuje, je znemožněno nejen účinné použití zákonných prostředků, ale i činnost ústavních orgánů, a proto je ústavní vyvinout činnost působící proti této neústavní činnosti.
4. Tento Nález Pl. ÚS 1/2020, zrušující nevykonatelný Nález Pl. ÚS 27/09, je vydán s cílem umožnit konání demokratických (v souladu se svrchovaností zákona) voleb do Parlamentu České republiky do 8. února 2021, a to v souladu s ústavním zákonem č. 1/2018, o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, jehož nedílnou součástí je i zákonné opatření Senátu č. 1/2016, o obnově funkčnosti státní moci České republiky (obě normy jsou i nedílnou součástí tohoto Nálezu).

V Brně dne 15. září 2020

Vladimír Chlup

1. máje 4, Olomouc, 779 00, Česká republika
tel.: 602 362 780, mail: vlada@chlup.net

PŘÍLOHA - ústavní zákon č. 1/2018, o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (15 stran)

ROZDĚLOVNÍK

- 1) Ústavní soud, Joštova 8, 660 83 Brno 2
- 2) do spisu